HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

26 septembrie 2024*

„Recurs – Drept instituțional – Membrii Parlamentului European – Comunicarea oficială de către statele membre a numelor deputaților aleși – Competențele Parlamentului – Cerere de apărare a imunității – Acte care nu pot face obiectul unei acțiuni în anulare”

În cauza C-600/22 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 16 septembrie 2022,

Carles Puigdemont i Casamajó, cu domiciliul în Waterloo (Belgia),

Antoni Comín i Oliveres, cu domiciliul în Waterloo,

reprezentați de P. Bekaert, S. Bekaert, advocaten, și G. Boye, abogado,

recurenți,

celelalte părți din procedură fiind:

Parlamentul European, reprezentat de N. Görlitz, T. Lukácsi și J.-C. Puffer, în calitate de agenți,

pârât în primă instanță,

Regatul Spaniei, reprezentat de A. Gavela Llopis, în calitate de agent,

intervenient în primă instanță,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul C. Lycourgos, președinte de cameră, doamna O. Spineanu-Matei, domnii J.-C. Bonichot (raportor), S. Rodin și doamna L. S. Rossi, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

* Limba de procedură: engleza.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 11 aprilie 2024,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, domnii Carles Puigdemont i Casamajó și Antoni Comín i Oliveres solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 6 iulie 2022, Puigdemont i Casamajó și Comín i Oliveres/Parlamentul (T-388/19, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2022:421), prin care acesta a respins ca inadmisibilă acțiunea lor având ca obiect anularea instrucțiunii din 29 mai 2019 a președintelui Parlamentului European prin care li s-a refuzat accesul la serviciul de primire și de asistență oferit noilor deputați europeni și acordarea unei acreditări temporare (denumită în continuare „instrucțiunea din 29 mai 2019”), precum și a refuzului președintelui acestei instituții de a le recunoaște calitatea de deputat european cuprins în scrisoarea din 27 iunie 2019 (denumită în continuare „scrisoarea din 27 iunie 2019”) (denumite în continuare, împreună, „actele în litigiu”).

Cadrul juridic

Actul electoral

2 Articolul 5 din Actul privind alegerea reprezentanților în Parlamentul European prin vot universal direct (JO 1976, L 278, p. 5), anexat la Decizia 76/787/CECO, CEE, Euratom a Consiliului din 20 septembrie 1976 (JO 1976, L 278, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Decizia 2002/772/CE, Euratom a Consiliului din 25 iunie 2002 și 23 septembrie 2002 (JO 2002, L 283, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 3 și JO 2009, L 228, p. 47, denumit în continuare „Actul electoral”), prevede:

„(1) Perioada de cinci ani pentru care sunt aleși membrii Parlamentului […] începe la deschiderea primei sesiuni organizate după fiecare alegere.

[…]

(2) Mandatul fiecărui membru al Parlamentului […] începe și expiră în același timp cu perioada menționată la alineatul (1).” [traducere neoficială]

3 Articolul 8 din Actul electoral prevede:

„Sub rezerva dispozițiilor prezentului act, procedura electorală este reglementată în fiecare stat membru de propriile dispoziții naționale.

Dispozițiile naționale care, dacă este cazul, pot ține cont de situația specifică din statele membre, nu afectează caracterul esențial proporțional al sistemului de vot.”

4 Potrivit articolului 12 din acest act:

„Parlamentul […] verifică prerogativele membrilor Parlamentului […] În acest sens, Parlamentul ia act de rezultatele comunicate în mod oficial de statele membre și hotărăște în legătură cu contestațiile care ar putea să apară pe baza dispozițiilor prezentului act, cu excepția celor apărute pe baza dispozițiilor de drept intern la care acesta face trimitere.” [traducere neoficială]

5 Articolul 13 din actul menționat are următorul cuprins:

„(1) Un mandat [a se citi «loc»] devine vacant atunci când mandatul unui membru al Parlamentului […] se încheie ca urmare a demisiei, a decesului sau a retragerii mandatului.

(2) Sub rezerva altor dispoziții din prezentul act, fiecare stat membru stabilește proceduri adecvate pentru ocuparea oricărui mandat [a se citi «loc»] care devine vacant în timpul perioadei de cinci ani prevăzute în articolul [5], pentru restul perioadei menționate anterior.

(3) În cazul în care legislația unui stat membru prevede explicit retragerea mandatului unui membru al Parlamentului […], mandatul acestuia se încheie în conformitate cu dispozițiile legale respective. Autoritățile naționale competente informează Parlamentul […] cu privire la aceasta.”

Regulamentul de procedură

6 Articolul 3 din Regulamentul de procedură al Parlamentului aplicabil celei de a noua legislaturi (2019-2024) (denumit în continuare „Regulamentul de procedură”), intitulat „Verificarea prerogativelor”, prevede:

„(1) În urma alegerilor generale pentru Parlament […], [p]reședintele [Parlamentului] invită autoritățile competente ale statelor membre să comunice Parlamentului, în cel mai scurt timp, numele deputaților aleși, pentru ca aceștia să poată participa la lucrările Parlamentului încă de la deschiderea primei ședințe de după alegeri.

În același timp, [p]reședintele [Parlamentului] le atrage atenția acestor autorități cu privire la dispozițiile pertinente din Actul [electoral] și le invită să ia măsurile necesare pentru a evita orice incompatibilitate cu mandatul de deputat în Parlament […]

(2) Orice deputat a cărui alegere este notificată Parlamentului trebuie să declare în scris, înainte de a participa la lucrările parlamentare, că nu deține o funcție incompatibilă cu cea de deputat în Parlament […], în conformitate cu articolul 7 alineatele (1) sau (2) din Actul [electoral]. După alegerile generale, această declarație trebuie făcută, în măsura posibilului, cel târziu cu șase zile înainte de prima ședință a Parlamentului de după alegeri. Orice deputat participă la lucrările Parlamentului și ale organelor acestuia cu exercitarea deplină a drepturilor atât timp cât prerogativele sale nu au fost verificate sau nu s-a luat o hotărâre în legătură cu o eventuală contestație, cu condiția să fi efectuat în prealabil declarația menționată anterior.

În cazul în care s-a stabilit, pe baza unor date verificabile și din surse accesibile publicului, că un deputat exercită o funcție incompatibilă cu calitatea de deputat în Parlament […], în sensul articolului 7 alineatele (1) sau (2) din Actul [electoral], Parlamentul constată, pe baza informațiilor furnizate de [p]reședintele său, că locul este vacant.

(3) Pe baza unui raport al comisiei competente, Parlamentul efectuează în cel mai scurt timp verificarea prerogativelor și statuează asupra validității mandatului fiecărui membru nou ales, precum și în privința eventualelor contestații formulate în conformitate cu dispozițiile Actului [electoral], altele decât cele care, în temeiul actului respectiv, fac în mod exclusiv obiectul dispozițiilor de drept intern la care face trimitere actul.

Raportul comisiei competente se întemeiază pe comunicarea oficială, de către fiecare stat membru, a rezultatelor electorale în ansamblul lor, cu precizarea numelor candidaților aleși, precum și ale eventualilor supleanți, în ordinea clasării rezultate în urma votului.

Mandatul unui deputat poate fi validat numai după prezentarea declarațiilor scrise prevăzute la prezentul articol, precum și în anexa I la prezentul regulament.

[…]”

7 Potrivit articolului 5 din acest regulament de procedură, intitulat „Privilegii și imunități”:

„[…]

(2) În exercitarea competențelor sale privind privilegiile și imunitățile, Parlamentul acționează pentru conservarea integrității sale ca adunare legislativă democratică și pentru asigurarea independenței deputaților în îndeplinirea atribuțiilor care le revin. Imunitatea parlamentară nu este un privilegiu personal al deputaților, ci o garanție pentru independența Parlamentului în ansamblu și a membrilor săi.

[…]”

8 Articolul 7 din Regulamentul de procedură, intitulat „Apărarea privilegiilor și imunităților”, prevede:

„(1) În cazul în care se presupune că a avut loc sau că urmează să aibă loc o încălcare a privilegiilor și imunităților unui deputat sau ale unui fost deputat de către autoritățile unui stat membru, se poate solicita, în conformitate cu articolul 9 alineatul (1), o decizie a Parlamentului care să determine dacă privilegiile și imunitățile respective au fost încălcate sau riscă să fie încălcate.

(2) Se poate depune o astfel de cerere de apărare a privilegiilor și imunităților în special în cazul în care se consideră că circumstanțele respective ar constitui o restricție administrativă sau de altă natură în privința liberei circulații a deputaților spre locul de desfășurare a reuniunilor Parlamentului sau la întoarcere sau o restricție administrativă sau de altă natură în privința opiniilor sau voturilor exprimate în cadrul exercitării funcțiilor lor sau în cazul în care se consideră că circumstanțele respective ar intra sub incidența articolului 9 din Protocolul nr. 7 privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene.

(3) O cerere de apărare a privilegiilor și imunităților unui deputat nu este admisibilă dacă a fost deja depusă o cerere de apărare sau de ridicare a imunității deputatului respectiv în legătură cu aceleași fapte, indiferent dacă cererea anterioară a condus la o decizie.

(4) O cerere de apărare a privilegiilor și imunităților unui deputat nu mai este luată în considerație dacă s-a primit o cerere de ridicare a imunității deputatului respectiv în legătură cu aceleași fapte.

(5) În cazurile în care s-a luat decizia de a nu se apăra privilegiile și imunitățile unui deputat, acesta poate solicita în mod excepțional reanalizarea deciziei, prezentând noi probe în conformitate cu articolul 9 alineatul (1). Cererea de reanalizare nu este admisibilă în cazul în care a fost formulată deja o acțiune împotriva deciziei în temeiul articolului 263 [TFUE] sau în cazul în

care [p]reședintele [Parlamentului] consideră că noile mijloace de probă prezentate nu sunt suficiente pentru a justifica reanalizarea deciziei.”

9 Articolul 8 din același regulament de procedură, intitulat „Acțiunea de urgență a [p]reședintelui [Parlamentului] pentru susținerea imunității”, prevede următoarele:

„(1) În cazul în care un deputat este arestat sau privat de libertatea de circulație pe motivul unei presupuse încălcări a privilegiilor și imunităților sale, [p]reședintele [Parlamentului] poate lua de urgență, după consultarea președintelui și a raportorului comisiei competente, inițiativa de a susține privilegiile și imunitățile deputatului în cauză. Președintele Parlamentului comunică această inițiativă comisiei și informează Parlamentul cu privire la aceasta.

(2) În cazul în care [p]reședintele [Parlamentului] face uz de competențele conferite la alineatul (1), comisia ia act de inițiativa [acestui președinte] în cursul reuniunii următoare. Dacă este necesar, comisia poate întocmi un raport care să fie prezentat Parlamentului.”

10 Articolul 9 din Regulamentul de procedură, intitulat „Proceduri privind imunitatea”, prevede următoarele:

„(1) „Orice cerere adresată [p]reședintelui [Parlamentului] de către o autoritate competentă a unui stat membru în vederea ridicării imunității unui deputat sau de către un deputat sau un fost deputat în vederea apărării privilegiilor și imunităților se anunță în Parlament și se transmite comisiei competente.

(2) Cu acordul deputatului sau al fostului deputat în cauză, cererea poate fi adresată de un alt deputat, căruia i se va permite să îl reprezinte pe deputatul sau pe fostul deputat în cauză în toate fazele procedurii.

Deputatul care îl reprezintă pe deputatul sau pe fostul deputat în cauză nu este implicat în deciziile luate de comisie.

(3) Comisia examinează fără întârziere, dar ținând cont de complexitatea lor relativă, cererile de ridicare a imunității sau de apărare a privilegiilor și imunităților.

(4) Comisia prezintă o propunere de decizie motivată prin care se recomandă adoptarea sau respingerea cererii de ridicare a imunității sau de apărare a imunității și privilegiilor. Nu se admit amendamente. În cazul respingerii unei propuneri, se consideră adoptată decizia contrară.

(5) Comisia poate solicita autorității interesate furnizarea tuturor informațiilor și precizărilor pe care le consideră necesare pentru a stabili dacă este cazul să se ridice sau să se apere imunitatea.

(6) Deputatul în cauză are posibilitatea să ofere explicații și poate prezenta toate documentele și mijloacele de probă scrise pe care le consideră pertinente.

Deputatul nu asistă la dezbaterile privind cererea de ridicare sau de apărare a imunității sale, cu excepția audierii propriu-zise.

Președintele comisiei invită deputatul la audiere, precizând data și ora. Deputatul în cauză poate renunța la dreptul de a fi audiat.

Dacă deputatul în cauză nu se prezintă la audierea la care a fost invitat, se consideră că a renunțat la dreptul de a fi audiat, cu excepția cazului în care deputatul a anunțat că nu poate participa la audiere la data și ora indicate, motivând această imposibilitate. Președintele comisiei decide dacă motivele invocate justifică absența. Deputatul în cauză nu are posibilitatea atacării acestei decizii.

Dacă decide că absența este justificată, președintele comisiei îl invită pe deputatul în cauză la audiere la o altă dată și oră. Dacă deputatul nu dă curs celei de-a doua invitații la audiere, procedura continuă fără audierea deputatului. Deputatul în cauză nu are posibilitatea atacării acestei decizii.

(7) În cazul în care cererea de ridicare sau de apărare a imunității conține mai multe capete de cerere, fiecare dintre acestea poate face obiectul unei decizii distincte. În mod excepțional, raportul comisiei poate propune ca ridicarea sau apărarea imunității să vizeze exclusiv desfășurarea unei acțiuni penale, fără ca vreo măsură de arestare, o altă măsură privativă de libertate sau orice altă măsură care să împiedice deputatul în îndeplinirea atribuțiilor inerente mandatului său să poată fi adoptată împotriva sa, până la pronunțarea unei hotărâri definitive.

(8) Comisia poate emite un aviz motivat privind competența autorității în cauză și admisibilitatea cererii, dar nu se pronunță în niciun caz asupra vinovăției sau nevinovăției deputatului sau asupra măsurii în care opiniile sau actele care îi sunt imputate deputatului în cauză justifică urmărirea penală, chiar dacă examinarea solicitării îi permite comisiei să dobândească o cunoaștere aprofundată a cauzei.

(9) Propunerea de decizie a comisiei este înscrisă pe ordinea de zi a primei ședințe care urmează depunerii acesteia. Nu se admit amendamente la o astfel de propunere.

Dezbaterea are ca subiect doar motivele pro și contra fiecărei propuneri de ridicare, menținere sau apărare a unui privilegiu sau a imunității.

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 173, deputatul ale cărui privilegii sau imunități fac obiectul unei examinări nu poate interveni în dezbatere.

Propunerea sau propunerile de decizie conținute în raport sunt supuse la vot în cursul votării care urmează dezbaterii.

După examinarea de către Parlament, se procedează la vot separat pentru fiecare propunere conținută în raport. În cazul respingerii unei propuneri, se consideră adoptată decizia contrară.

(10) Președintele [Parlamentului] comunică imediat decizia Parlamentului deputatului în cauză și autorității competente a statului membru în cauză și solicită să fie informat în legătură cu derularea procedurii și cu hotărârile judecătorești care se pronunță. Imediat după ce a primit aceste informații, [p]reședintele [Parlamentului] le comunică Parlamentului în forma pe care o consideră cea mai adecvată, dacă este necesar, după consultarea comisiei competente.

(11) Comisia tratează aceste chestiuni și examinează toate documentele primite cu cea mai mare confidențialitate. Comisia examinează întotdeauna cu ușile închise cererile legate de procedurile privind imunitatea.

(12) Parlamentul analizează doar cererile de ridicare a imunității unui deputat care i-au fost transmise de către autoritățile judiciare sau de către reprezentanțele permanente ale statelor membre.

(13) Comisia stabilește principiile pentru aplicarea prezentului articol.

(14) Orice cerere privind domeniul de aplicare a privilegiilor sau imunităților unui deputat, adresată de o autoritate competentă, este examinată în conformitate cu dispozițiile de mai sus."

11 Articolul 4 alineatul (1) din anexa I la Regulamentul de procedură, intitulată „Codul de conduită a deputaților în Parlament[…] în materie de interese financiare și de conflicte de interese", prevede:

„Din rațiuni de transparență, deputații în Parlament […] prezintă Președintelui o declarație de interese financiare pe propria răspundere, înaintea încheierii primei perioade de sesiune de după alegerile pentru Parlament[…] (sau, în cursul legislaturii, în termen de 30 de zile de la preluarea funcției în Parlament), utilizând formularul adoptat de Birou[l acestei instituții] în conformitate cu articolul 9. Deputații informează [p]reședintele [Parlamentului] cu privire la orice schimbare care ar putea avea o influență asupra celor declarate până la sfârșitul lunii care urmează schimbării respective."

Legea electorală spaniolă

12 Articolul 224 din Ley orgánica 5/1985 de Régimen Electoral General (Legea organică 5/1985 privind regimul electoral general) din 19 iunie 1985 (BOE nr. 147 din 20 iunie 1985, p. 19110, denumită în continuare „Legea electorală spaniolă") prevede următoarele:

„(1) Junta Electoral Central [Comisia Electorală Centrală, Spania] procedează, cel târziu în a douăzecea zi ulterioară alegerilor, la numărarea voturilor la nivel național, la atribuirea locurilor aferente fiecărui candidat și la proclamarea candidaților aleși.

(2) În termen de cinci zile de la proclamarea lor, candidații aleși trebuie să jure sau să promită că respectă Constitución española (Constituția Spaniei) în fața [Comisiei Electorale Centrale]. După expirarea termenului respectiv, [Comisia Electorală Centrală] declară vacante mandatele aferente deputaților în Parlament […] care nu au jurat să respecte Constituția Spaniei și suspendă toate prerogativele care le-ar putea reveni în temeiul funcției lor până la depunerea jurământului respectiv.

[…]"

Istoricul cauzei

13 Istoricul litigiului este expus la punctele 13-36 din hotărârea atacată. În scopul prezentei hotărâri, acestea pot fi rezumate după cum urmează.

14 Domnul Puigdemont i Casamajó era președintele Generalitat de Cataluña (Generalitatea din Catalonia, Spania), iar domnul Comín i Oliveres era membru al Gobierno autonómico de Cataluña (guvernul autonom din Catalonia, Spania) la momentul adoptării Ley 19/2017 del Parlamento de Cataluña, reguladora del referéndum de autodeterminación (Legea 19/2017 a Parlamentului Cataloniei privind reglementarea referendumului de autodeterminare) din 6 septembrie 2017 (DOGC nr. 7449A din 6 septembrie 2017, p. 1) și a Ley 20/2017 del

Parlamento de Cataluña, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (Legea 20/2017 a Parlamentului Cataloniei de tranziție juridică și constitutivă a Republicii) din 8 septembrie 2017 (DOGC nr. 7451A din 8 septembrie 2017, p. 1), precum și al organizării, la 1 octombrie 2017, a referendumului de autodeterminare prevăzut de prima dintre aceste două legi, ale cărei dispoziții fuseseră între timp suspendate printr-o decizie a Tribunal Constitucional (Curtea Constituțională, Spania).

15 În urma adoptării legilor menționate și a organizării referendumului respectiv, Ministerio fiscal (Ministerul Public, Spania), Abogado del Estado (Avocatul Statului, Spania) și partidul politic VOX au inițiat o procedură penală împotriva, printre alții, a recurenților, pentru săvârșirea infracțiunilor de „sedițiune” și de „deturnare de fonduri publice”.

16 Printr-o ordonanță din 9 iulie 2018, Tribunal Supremo (Curtea Supremă, Spania) a constatat lipsa recurenților ca urmare a părăsirii de către aceștia a teritoriului spaniol și a suspendat procedura penală respectivă până la găsirea lor.

17 Ulterior, recurenții au fost aleși la alegerile pentru Parlament care au avut loc în Spania la 26 mai 2019, pe lista coaliției Lliures per Europa (Junts) [Liberi pentru Europa (Împreună)], pe care o conduceau. Această listă a obținut două locuri în Parlament.

18 Prin instrucțiunea din 29 mai 2019, președintele Parlamentului a indicat secretarului general al acestei instituții că trebuia să le refuze tuturor candidaților aleși în Spania accesul la „welcome village”, precum și accesul la asistența furnizată candidaților nou-aleși în Parlament (denumit în continuare „serviciul special de primire”), precum și să suspende acreditarea acestora până la confirmarea oficială a alegerii lor, în conformitate cu articolul 12 din Actul electoral. Prin urmare, recurenții nu au putut beneficia de serviciul special de primire și li s-a refuzat accesul la „welcome village”, precum și acordarea unei acreditări și a unei legitimații temporare.

19 La 13 iunie 2019, Comisia Electorală Centrală a adoptat o decizie privind „[p]roclamarea deputaților aleși în Parlamentul European la alegerile organizate la 26 mai 2019” (denumită în continuare „proclamarea din 13 iunie 2019”) care arăta că, în conformitate cu articolul 224 alineatul 1 din Legea electorală spaniolă și potrivit datelor care figurau în numărătoarea consolidată transmisă de fiecare dintre comisiile electorale provinciale, ea procedase la o nouă numărătoare a voturilor la nivel național, la atribuirea locurilor corespunzătoare fiecăruia dintre candidați și la proclamarea numelor candidaților aleși, printre care figurau recurenții. Proclamarea din 13 iunie 2019 indica de asemenea că jurământul de respectare a Constituției spaniole, impus de articolul 224 alineatul 2 din Legea electorală spaniolă, ar urma să fie depus la 17 iunie 2019 de candidații aleși.

20 Prin scrisoarea din 14 iunie 2019, recurenții au solicitat președintelui Parlamentului să ia act de rezultatele alegerilor din 26 mai 2019, astfel cum figurau în proclamarea din 13 iunie 2019, să retragă instrucțiunea din 29 mai 2019 pentru ca aceștia să poată avea acces în clădirile Parlamentului și să beneficieze de serviciul special de primire și, în sfârșit, să le permită să intre în funcție și să beneficieze de drepturile aferente calității lor de deputat european începând cu 2 iulie 2019, data deschiderii primei ședințe plenare de după alegerile din 26 mai 2019.

21 La 15 iunie 2019, judecătorul de instrucție al Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a respins o cerere a recurenților având ca obiect retragerea mandatelor de arestare naționale emise în privința lor de instanțele penale spaniole în vederea judecării lor în cadrul procedurii penale menționate la punctul 15 din prezenta hotărâre.

22 Comisia Electorală Centrală a transmis Parlamentului, la 17 iunie 2019, lista deputaților aleși în Spania (denumită în continuare „comunicarea din 17 iunie 2019”). Numele recurenților nu erau incluse în această listă.

23 La 20 iunie 2019, Comisia Electorală Centrală a refuzat ca recurenții să depună jurământul de a respecta Constituția Spaniei, impus de articolul 224 alineatul 2 din Legea electorală spaniolă, printr-o declarație scrisă în fața unui notar din Belgia sau prin intermediul unor mandatari desemnați prin act notarial emis în Belgia, întrucât jurământul respectiv trebuia, în opinia acesteia, să fie depus personal.

24 În aceeași zi, Comisia Electorală Centrală a indicat Parlamentului că recurenții nu au depus jurământul de respectare a Constituției spaniole și că, în conformitate cu articolul 224 alineatul 2 din Legea electorală spaniolă, a declarat vacante locurile atribuite acestora în Parlament și a suspendat temporar toate prerogativele aferente funcției lor până la depunerea acestui jurământ (denumită în continuare „comunicarea din 20 iunie 2019”).

25 Prin scrisoarea din 20 iunie 2019, recurenții au solicitat fostului președinte al Parlamentului să adopte de urgență, în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură, orice măsură pentru a le confirma privilegiile și imunitățile și în special să apere aceste privilegii și imunități, să declare că mandatele de arestare naționale care îi vizau încălcau privilegiile și imunitățile de care beneficiau în temeiul articolului 9 din Protocolul (nr. 7) privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene (denumit în continuare „Protocolul privind privilegiile și imunitățile”), să declare că articolul 9 al doilea paragraf din acest protocol proteja deputații europeni împotriva oricărei restricții judiciare aduse libertății lor de circulație care îi putea împiedica să îndeplinească formalitățile necesare intrării lor în funcție și, în sfârșit, să transmită imediat decizia sa autorităților spaniole competente.

26 Prin scrisoarea din 24 iunie 2019, recurenții au reiterat în esență toate cererile prezentate anterior în scrisorile lor din 14 și din 20 iunie 2019, rămase fără răspuns.

27 Prin scrisoarea din 27 iunie 2019, președintele Parlamentului a răspuns la scrisorile din 14, 20 și 24 iunie 2019, indicându-le în esență recurenților că nu putea să îi trateze ca viitori membri ai Parlamentului pentru motivul că numele lor nu figurau pe lista candidaților aleși comunicată oficial de autoritățile spaniole.

28 La 28 iunie 2019, recurenții au solicitat Tribunalului, printr-o acțiune înregistrată cu numărul T-388/19, pe de o parte, anularea instrucțiunii din 29 mai 2019 și, pe de altă parte, anularea diferitelor acte cuprinse, în opinia lor, în scrisoarea din 27 iunie 2019, și anume, în primul rând, refuzul președintelui Parlamentului de a lua act de rezultatele alegerilor din 26 mai 2019, în al doilea rând, declarația privind faptul că locul atribuit fiecăruia dintre recurenți este vacant, efectuată de președintele Parlamentului, în al treilea rând, refuzul președintelui Parlamentului de a le permite să își preia funcția, să exercite mandatul de deputat european și să participe la lucrările Parlamentului încă de la deschiderea primei sesiuni de după alegerile din 26 mai 2019 și, în al patrulea rând, refuzul președintelui Parlamentului de a lua o inițiativă de urgență, în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură, pentru susținerea privilegiilor și imunităților acestora.

29 În aceeași zi, recurenții au introdus împreună cu acțiunea lor o cerere de măsuri provizorii, înregistrată sub numărul T-388/19 R, având ca obiect suspendarea executării, în primul rând, a deciziei președintelui Parlamentului de a nu lua act de rezultatele alegerilor pentru Parlament din

26 mai 2019, proclamate oficial de Regatul Spaniei, și a deciziei ulterioare de a lua act de o listă diferită și incompletă de membri aleși, notificată la 17 iunie 2019 de autoritățile spaniole, în al doilea rând, a deciziei președintelui Parlamentului de a considera comunicarea din 20 iunie 2019 ca lipsind de efect proclamarea recurenților în calitate de membri aleși ai Parlamentului și, în al treilea rând, a deciziei Parlamentului privind refuzul de a garanta, în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, dreptul recurenților de a-și ocupa locurile în Parlament și în organele sale, cu exercitarea deplină a drepturilor aferente, începând de la deschiderea sesiunii parlamentare până la pronunțarea unei hotărâri cu privire la contestațiile cu care sunt sesizate atât Parlamentul, cât și autoritățile judiciare spaniole. Recurenții au solicitat de asemenea ca Parlamentul să fie obligat să ia toate măsurile necesare, inclusiv susținerea privilegiilor și imunităților lor prevăzute la articolul 9 din Protocolul privind privilegiile și imunitățile, pentru a le permite să participe la lucrările Parlamentului încă de la deschiderea primei sesiuni de după alegeri.

30 Prin e-mailul din 10 octombrie 2019, doamna Riba i Giner, deputată europeană, acționând în numele recurenților, a adresat președintelui Parlamentului ales la 3 iulie 2019, precum și președintelui și vicepreședintelui Comisiei pentru afaceri juridice a acestei instituții o cerere din partea a 38 de deputați europeni de diferite naționalități și provenind din diferite partide politice, printre care se număra și ea, prin care solicita printre altele ca Parlamentul să apere, în temeiul articolului 9 din Regulamentul de procedură, imunitatea parlamentară a recurenților, prevăzută la articolul 9 primul și al doilea paragraf din Protocolul privind privilegiile și imunitățile.

31 La 14 octombrie 2019, judecătorul de instrucție al Secției penale a Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a emis un mandat de arestare național, un mandat european de arestare și un mandat internațional de arestare împotriva domnului Puigdemont i Casamajó, pentru ca acesta să poată fi judecat în cadrul procedurii penale menționate la punctul 15 din prezenta hotărâre. Aceleași mandate de arestare au fost emise împotriva domnului Comín i Oliveres la 4 noiembrie 2019. Domnii Puigdemont i Casamajó și Comín i Oliveres au fost arestați în Belgia la 17 octombrie și, respectiv, la 7 noiembrie 2019 și eliberați condiționat la aceleași date.

32 Prin două scrisori din 10 decembrie 2019 redactate în termeni similari, una adresată doamnei Riba i Giner, iar cealaltă tuturor celor 38 de deputați menționați la punctul 30 din prezenta hotărâre, președintele Parlamentului a arătat că nu putea considera recurenții ca fiind membri ai Parlamentului în lipsa unei comunicări oficiale a alegerii lor transmisă de autoritățile spaniole.

33 Prin Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), Curtea a statuat printre altele că o persoană care a fost proclamată în mod oficial aleasă în Parlament, dar care nu a fost autorizată să se conformeze anumitor cerințe prevăzute de dreptul intern în urma unei astfel de proclamări și nici să se deplaseze la Parlament pentru a lua parte la prima sesiune a acestuia trebuia considerată ca beneficiind de imunitate în temeiul articolului 9 al doilea paragraf din Protocolul privind privilegiile și imunitățile.

34 Prin Ordonanța din 1 iulie 2019, Puigdemont i Casamajó și Comín i Oliveres/Parlamentul (T-388/19 R, EU:T:2019:467), președintele Tribunalului a respins cererea de măsuri provizorii menționată la punctul 29 din prezenta hotărâre și a dispus soluționarea cererii privind cheltuielile de judecată odată cu fondul.

35 Prin Ordonanța din 20 decembrie 2019, Puigdemont i Casamajó și Comín i Oliveres/Parlamentul [C-646/19 P(R), EU:C:2019:1149], vicepreședinta Curții a anulat Ordonanța președintelui Tribunalului din 1 iulie 2019 (T-388/19 R, EU:T:2019:467), a trimis cauza spre rejudecare Tribunalului și a dispus soluționarea cererii privind cheltuielile de judecată odată cu fondul.

36 În ședința plenară din 13 ianuarie 2020, președintele Parlamentului a anunțat că această instituție a luat act, în urma Hotărârii din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), de alegerea în Parlament a recurenților cu efect de la 2 iulie 2019 (denumită în continuare „luarea de act din 13 ianuarie 2020”).

37 La 20 februarie 2020, recurenții au introdus o acțiune în anulare împotriva scrisorii din 10 decembrie 2019 adresate doamnei Riba i Giner de către președintele Parlamentului. Această acțiune a fost înregistrată cu numărul T-115/20.

38 Prin Ordonanța din 19 martie 2020, Puigdemont i Casamajó și Comín i Oliveres/Parlamentul (T-388/19 R-RENV, EU:T:2020:114), președintele Tribunalului, pronunțându-se asupra trimiterii spre rejudecare ca urmare a Ordonanței din 20 decembrie 2019, Puigdemont i Casamajó și Comín i Oliveres/Parlamentul [C-646/19 P(R), EU:C:2019:1149], a statuat că, având în vedere intervenția actului din 13 ianuarie 2020, nu mai era necesar să se pronunțe cu privire la cererea de măsuri provizorii și a dispus soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată.

39 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins în esență acțiunea menționată la punctul 28 din prezenta hotărâre pentru motivul că era îndreptată împotriva unor acte care nu pot face obiectul unei acțiuni în anulare în temeiul articolului 263 TFUE.

Procedura în fața Curții și concluziile părților

40 Prin recursul formulat, recurenții solicită Curții:

– anularea hotărârii atacate;

– trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului sau, cu titlu subsidiar, anularea actelor în litigiu și

– obligarea Parlamentului și a Regatului Spaniei la plata cheltuielilor de judecată sau, cu titlu subsidiar, soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată.

41 Parlamentul solicită Curții:

– respingerea recursului și

– obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurii de recurs.

42 Regatul Spaniei solicită Curții:

– respingerea recursului ca fiind inadmisibil sau, în caz contrar, ca fiind nefondat și

– obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

43 În susținerea recursului formulat, recurenții invocă patru motive. Prin intermediul primului motiv, aceștia contestă motivarea prin care Tribunalul a respins ca inadmisibile concluziile lor privind anularea actelor în litigiu, întrucât acestea nu le-au modificat situația juridică. Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenții solicită Curții, cu titlu subsidiar, să revină asupra jurisprudenței sale rezultate din Hotărârea din 30 aprilie 2009, Italia și Donnici/Parlamentul (C-393/07 și C-9/08, EU:C:2009:275) și invocă, în caz contrar, o excepție de nelegalitate a articolului 12 din Actul electoral. Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurenții critică motivele pentru care Tribunalul a statuat că neadoptarea de către președintele Parlamentului a unei inițiative de urgență în vederea confirmării privilegiilor și imunităților lor, în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură, nu putea face obiectul unei acțiuni în anulare. În sfârșit, prin intermediul celui de al patrulea motiv, aceștia reproșează Tribunalului că a statuat că argumentația lor privind contestarea pretinsului refuz al președintelui Parlamentului de a transmite cererea lor de apărare a privilegiilor și imunităților lor comisiei competente a acestei instituții era îndreptată împotriva unui act inexistent, întrucât persoanele interesate nu au prezentat o astfel de cerere în temeiul articolelor 7 și 9 din Regulamentul de procedură.

Cu privire la admisibilitatea recursului

Argumentația părților

44 Regatul Spaniei susține cu titlu principal că recursul este inadmisibil în ansamblul său, pentru motivul, în esență, că nu îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 256 alineatul (1) primul paragraf TFUE, precum și la articolul 168 alineatul (1) litera (d) și la articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, în lipsa indicării suficient de precise și clare a punctelor din motivare criticate din hotărârea atacată și a argumentelor juridice care stau la baza cererii recurenților. Acesta susține de asemenea că recursul se limitează la reproducerea motivelor și a argumentelor deja invocate în fața Tribunalului, astfel încât constituie, în realitate, o cerere de reexaminare a cererii introductive depuse Tribunal, ceea ce nu este de competența Curții în cadrul unui recurs.

45 În argumentația lor ca răspuns la diferitele motive invocate de recurenți, Parlamentul și Regatul Spaniei susțin de asemenea că aceste motive sunt în mare parte inadmisibile.

Aprecierea Curții

46 Deși este adevărat că înscrisurile recurenților se aseamănă în parte cu o cerere de reexaminare a cererii introductive prezentate în fața Tribunalului și par în mai multe locuri confuze și redundante, trebuie totuși să se constate că recursul în ansamblul său, precum și argumentația principală dezvoltată în susținerea fiecăruia dintre motivele de recurs indică punctele din motivare criticate din hotărârea atacată și menționează, în mod suficient de precis pentru a permite Curții să se pronunțe, argumente juridice prin care recurenții intenționează să le repună în discuție.

47 În aceste condiții, trebuie să se constate că, contrar celor susținute de Regatul Spaniei, recursul, în ansamblul său, nu încalcă cerințele prevăzute la articolul 256 alineatul (1) primul paragraf TFUE, precum și la articolul 168 alineatul (1) litera (d) și la articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură. Situația nu se prezintă astfel nici în ceea ce privește argumentația invocată în susținerea fiecăruia dintre motivele de recurs.

48 Rezultă că excepțiile de inadmisibilitate ridicate de Parlament și de Regatul Spaniei trebuie înlăturate.

Cu privire la fond

Cu privire la primul motiv

– *Argumentația părților*

49 Prin intermediul primului motiv, recurenții consideră în esență că hotărârea atacată a Tribunalului este afectată de erori de drept în raport cu articolul 263 TFUE și cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), de erori de calificare juridică și de diverse denaturări întrucât Tribunalul a statuat că actele în litigiu nu puteau face obiectul unei acțiuni în anulare pentru motivul că nu au determinat o schimbare în situația lor juridică.

50 În ceea ce privește, în primul rând, scrisoarea din 27 iunie 2019, recurenții reproșează în principal Tribunalului că a statuat că președintele Parlamentului era obligat să ia act de comunicările din 17 și 20 iunie 2019, care reflectau poziția autorităților spaniole potrivit căreia aceștia nu făceau parte dintre deputații aleși pentru motivul că nu depuseseră jurământul de respectare a Constituției spaniole, prevăzut la articolul 224 alineatul (2) din Legea electorală spaniolă, iar nu de rezultatele din 13 iunie 2019, care reflectau voturile exprimate în cadrul scrutinului din 26 mai 2019. În această privință, hotărârea atacată ar fi afectată de o eroare de drept și de denaturare în măsura în care s-ar întemeia pe ideea că comunicările din 17 și 20 iunie 2019 reflectau rezultatele alegerilor din 26 mai 2019.

51 Recurenții susțin că, în temeiul articolului 5 alineatul (1) din Actul electoral, aveau, în orice caz, dreptul de a participa provizoriu la lucrări cu ceilalți membri ai Parlamentului începând cu sesiunea deschisă la 2 iulie 2019, chiar dacă prerogativele lor nu fuseseră încă verificate. Adoptarea ulterioară a actului din 13 ianuarie 2020 ar fi confirmat această interpretare.

52 Potrivit acestora, Tribunalul ar fi săvârșit de asemenea o eroare de drept în raport cu articolul 223 TFUE și ar fi afectat hotărârea sa de denaturare prin faptul că a statuat că stabilirea condițiilor sau a cerințelor prealabile intrării în funcție a deputaților europeni ținea de o competență partajată cu statele membre, deși este vorba despre o competență exclusivă a Uniunii. Astfel cum ar rezulta din Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), și din Ordonanța din 20 decembrie 2019, Puigdemont i Casamajó și Comín i Oliveres/Parlamentul [C-646/19 P(R), EU:C:2019:1149], dreptul spaniol ar încălca dreptul Uniunii întrucât ar institui cerințe suplimentare față de cele prevăzute de acesta, care nu ar face parte din procedura electorală națională, aceasta din urmă încheindu-se, în opinia lor, odată cu proclamarea rezultatelor. Recurenții consideră că revenea Parlamentului, în temeiul articolului 12 din Actul electoral, sarcina de a soluționa acest aspect ca ținând de o contestație electorală formulată în fața sa în

temeiul actului menționat. De asemenea, hotărârea Tribunalului ar fi fost afectată de omisiunea de a se pronunța și de o eroare de drept, iar Tribunalul ar fi încălcat articolul 47 din cartă, întrucât a înlăturat ca inoperant argumentul întemeiat pe necompetența Regatului Spaniei de a stabili cerința de a depune jurământul de respectare a Constituției spaniole prevăzute la articolul 224 alineatul (2) din Legea electorală spaniolă.

53 Recurenții consideră, pe de altă parte, că Tribunalul a procedat la o substituire nelegală a motivării scrisorii din 27 iunie 2019 și a denaturat termenii acesteia arătând în mai multe puncte din hotărârea atacată că aceasta nu se întemeia pe constatarea că recurenții nu dobândiseră calitatea de deputat european, ci numai pe constatarea că aceștia nu îndeplineau condițiile de formă care să permită exercitarea mandatelor lor.

54 În plus, recurenții susțin că hotărârea atacată este afectată de o denaturare, de o motivare contradictorie și încalcă articolele 8 și 12 din Actul electoral, articolul 39 alineatul (2) din cartă, precum și Hotărârea din 30 aprilie 2009, Italia și Donnici/Parlamentul (C-393/07 și C-9/08, EU:C:2009:275), întrucât Tribunalul a statuat că Parlamentul nu putea lua act de rezultatele proclamate la 13 iunie 2019, deși această proclamare nu făcuse obiectul niciunei contestații și constituia singurul act obligatoriu din punct de vedere juridic de care trebuia să țină seama, cu excluderea comunicărilor din 17 și din 20 iunie 2019, care nu erau obligatorii pentru acesta. Împrejurarea că Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligația de cooperare loială prin faptul că nu a comunicat Parlamentului rezultatele proclamate oficial la 13 iunie 2019 nu exonera instituția respectivă de obligația de a lua act de acestea.

55 Presupunând că trebuie să se considere că era necesară o notificare a rezultatelor către Parlament, ceea ce recurenții contestă, aceștia apreciază că, contrar celor rezultate din motivarea hotărârii atacate, proclamarea din 13 iunie 2019 era, în orice caz, suficientă pentru ca Parlamentul să fie obligat să ia act de faptul că ei fuseseră aleși deputați europeni.

56 Recurenții mai susțin că motivarea hotărârii atacate echivalează cu a statua că Parlamentul ar trebui să ia act de orice înscris care emană de la autoritățile naționale, chiar și de cele care ar fi fost adoptate de acestea din urmă fără a avea competență, ceea ce ar fi contrar Hotărârii din 9 martie 1978, Simmenthal (106/77, EU:C:1978:49). Ei apreciază că aceste motive încalcă de asemenea faptul că dreptul Uniunii, în special articolul 223 alineatul (2) și articolul 232 TFUE, nu permite statelor membre să pronunțe suspendarea, chiar temporară, a mandatului unui deputat european și, astfel, să modifice numărul de deputați și, prin urmare, componența Parlamentului. În această privință, recurenții arată că cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 3 decembrie 1992, Oleificio Borelli/Comisia (C-97/91, EU:C:1992:491), se distinge de prezenta cauză.

57 Deși precizează că acest aspect privește fondul cauzei, iar nu respectarea condițiilor de admisibilitate a acțiunii în anulare prevăzute la articolul 263 TFUE, recurenții susțin de asemenea că decizia luată, în opinia lor, de președintele Parlamentului de a-i împiedica să își ocupe locurile în cadrul acestei instituții a determinat în ceea ce îi privește „o încălcare deosebit de gravă și fără precedent” a articolului 39 alineatul (2) din cartă, precum și a articolului 1 alineatul (3) din Actul electoral, referitoare la eligibilitatea lor, care contravine pozițiilor adoptate de Comitetul pentru drepturile omului al Națiunilor Unite, precum și de Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept numită și „Comisia de la Veneția”.

58 În sfârșit, Tribunalul ar fi viciat de asemenea hotărârea atacată de denaturare sau, cel puțin, ar fi ignorat conținutul înscrisurilor care îi erau prezentate, statuând că era cert că recurenții nu respectaseră articolul 224 alineatul (2) din Legea electorală spaniolă, deși era pendinte o acțiune cu privire la acest subiect la Tribunal Constitucional (Curtea Constituțională).

59 În ceea ce privește, în al doilea rând, instrucțiunea din 29 mai 2019, recurenții susțin că acest act, care îi privea direct și individual, era indisociabil de scrisoarea din 27 iunie 2019 și că Tribunalul a denaturat sau, cel puțin, a deformat faptele și a afectat hotărârea atacată printr-o motivare contradictorie, întrucât a statuat că efectele acestei cercetări încetaseră la 17 iunie 2019. Motivarea acestei hotărâri ar fi de asemenea afectată de erori de drept vădite în măsura în care indică faptul că instrucțiunea din 29 mai 2019 nu se afla la originea imposibilității recurenților de a-și prelua funcția.

60 Parlamentul și Regatul Spaniei consideră că argumentația invocată de recurenți în susținerea primului motiv trebuie respinsă.

– *Aprecierea Curții*

61 În ceea ce privește, în primul rând, scrisoarea din 27 iunie 2019, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 5 alineatele (1) și (2) și cu articolul 13 alineatul (2) TUE, Parlamentul acționează în limitele competențelor care îi sunt conferite prin tratate.

62 În ceea ce privește alegerea membrilor Parlamentului, în lipsa adoptării unei proceduri electorale uniforme, procedura rămâne reglementată, în fiecare stat membru, de dispozițiile naționale, sub rezerva dispozițiilor Actului electoral, în conformitate cu articolul 8 din acest act (Hotărârea din 22 decembrie 2022, Junqueras i Vies/Parlamentul, C-115/21 P, EU:C:2022:1021, punctul 60).

63 Articolul 12 din actul menționat prevede că Parlamentul „ia act de rezultatele comunicate în mod oficial de statele membre și hotărăște în legătură cu contestațiile care ar putea să apară, eventual, pe baza dispozițiilor [acestuia], cu excepția celor apărute pe baza dispozițiilor de drept intern la care [acest act] face trimitere”.

64 Astfel cum Curtea a statuat deja, în contextul Actului electoral, expresia „ia act” exclude orice marjă de apreciere din partea Parlamentului pentru a desemna deputații aleși, autoritățile naționale fiind singurele competente să facă acest lucru, în conformitate cu procedura reglementată de dreptul național (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 2009, Italia și Donnici/Parlamentul, C-393/07 și C-9/08, EU:C:2009:275, punctele 55 și 56, precum și jurisprudența citată).

65 Din însuși modul de redactare a articolului 12 din Actul electoral reiese că, în acest context, este de competența exclusivă a Parlamentului să se pronunțe cu privire la contestațiile formulate în temeiul Actului electoral. Această instituție nu dispune în schimb de nicio competență care să o abiliteze să controleze legalitatea sau conformitatea, în raport cu dreptul Uniunii, a procedurii electorale naționale sau a proclamării rezultatelor de către autoritățile naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 2009, Italia și Donnici/Parlamentul, C-393/07 și C-9/08, EU:C:2009:275, punctele 55-57, 60, 67 și 68). Acest lucru este valabil inclusiv în cazurile în care Actul electoral face trimitere el însuși la dreptul național.

66 Punerea în aplicare a partajării competențelor între Uniune și statele membre prevăzută de Actul electoral este asigurată în special prin articolul 3 din Regulamentul de procedură, care prevede la alineatul (1) că autoritățile competente ale statelor membre comunică Parlamentului numele deputaților aleși. Numai deputații ale căror nume figurează pe lista comunicată de autoritățile naționale sunt ulterior supuși formalităților prevăzute la articolul 3 alineatele (2) și (3) din acest regulament de procedură, printre care figurează verificarea prerogativelor lor.

67 Împrejurarea că lista comunicată Parlamentului European de autoritățile naționale nu ar corespunde rezultatelor proclamate oficial de un stat membru, contrar celor prevăzute la articolul 12 din Actul electoral, sau, în sens mai larg, că această listă ar fi afectată de erori sau de omisiuni nu poate permite acestei instituții să nu ia în considerare numele deputaților aleși care i-au fost comunicate oficial de autoritățile naționale.

68 Astfel, pe lângă faptul că verificarea exactității listei deputaților aleși comunicată de statele membre ar constitui o sarcină imposibil de îndeplinit în practică pentru Parlament, ea ar echivala cu a permite acestei instituții să controleze conformitatea cu dreptul Uniunii a procedurii electorale naționale și, prin urmare, rezultatele alegerilor reglementate de această procedură, ceea ce ar contraveni repartizării competențelor între Uniune și statele membre, prevăzută de Actul electoral.

69 În sistemul complet de căi de atac instituit de dreptul Uniunii, un astfel de control revine numai instanțelor naționale, dacă este cazul după trimiterea preliminară la Curte în temeiul articolului 267 TFUE, sau acesteia din urmă, sesizată cu o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor în temeiul articolului 258 TFUE [a se vedea în acest sens prin analogie Ordonanța vicepreședintei Curții din 8 octombrie 2020, Junqueras i Vies/Parlamentul, C-201/20 P(R), EU:C:2020:818, punctul 66].

70 În lumina acestor considerații trebuie examinată argumentația recurenților cu privire la scrisoarea din 27 iunie 2019.

71 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a apreciat în esență că scrisoarea din 27 iunie 2019 nu a modificat situația juridică a recurenților și că aceasta nu putea, așadar, să facă obiectul unei acțiuni în anulare în temeiul articolului 263 TFUE, din moment ce, astfel cum a statuat în special la punctele 104, 114 și 117-119 din această hotărâre, președintele Parlamentului nu a făcut decât să ia act, astfel cum era obligat, de lista deputaților aleși care îi fusese comunicată de autoritățile spaniole la 17 și la 20 iunie 2019, care constituia pentru el o situație preexistentă.

72 Tribunalul a precizat, la punctele 130 și 131 din hotărârea atacată, că, presupunând că cerința de a depune jurământul de respectare a Constituției spaniole prevăzută la articolul 224 alineatul (2) din Legea electorală spaniolă este contrară dreptului Uniunii pentru motivul că nu ar face parte din procedura electorală națională care intră în competența statelor membre, nu revenea Parlamentului și, în consecință, nici Tribunalului, în cadrul acțiunii cu care era sesizat, sarcina de a se pronunța cu privire la acest aspect, o astfel de contestație trebuind să fie soluționată de instanțele naționale, dacă este cazul după trimiterea preliminară la Curte, sau direct în fața acesteia din urmă în cadrul unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor în temeiul articolului 258 TFUE.

73 Tribunalul a statuat de asemenea, la punctele 142-144 din hotărârea atacată, că argumentația recurenților potrivit căreia formalitățile necesare pentru a participa la lucrările Parlamentului ar trebui îndeplinite exclusiv în fața acestei instituții nu era confirmată în Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115).

74 În recursul formulat, recurenții reproșează în esență Tribunalului că a săvârșit erori de drept și a afectat hotărârea atacată prin omisiunea de a se pronunța și prin diverse denaturări atunci când a statuat că Parlamentul era obligat să ia act de lista deputaților aleși care îi fusese comunicată oficial de autoritățile spaniole.

75 Rezultă însă din considerațiile enunțate la punctele 60-68 din prezenta hotărâre că, fără a săvârși o eroare de drept în raport cu articolele 8 și 12 din Actul electoral și fără a încălca articolul 39 alineatul (2) din cartă, Tribunalul, care nu a afectat hotărârea atacată prin denaturare în ceea ce privește conținutul comunicărilor din 17 și din 20 iunie 2019 sau conținutul scrisorii din 27 iunie 2019, a statuat că președintele Parlamentului nu putea, în caz contrar încălcându-se repartizarea competențelor între Uniune și statele membre instituită prin Actul electoral, să nu ia în considerare lista deputaților aleși care îi fusese notificată oficial de autoritățile spaniole, a cărei exactitate nu avea competența să o controleze.

76 Articolul 5 alineatul (1) din Actul electoral, care precizează că perioada de cinci ani pentru care sunt aleși membrii Parlamentului începe la deschiderea primei sesiuni organizate după fiecare alegere, nu este de natură să repună în discuție această concluzie, din moment ce această dispoziție se limitează să definească limitele temporale ale mandatului membrilor Parlamentului European și nu reglementează repartizarea competențelor între Uniunea Europeană și statele membre în materie electorală.

77 Nu aceasta este situația nici în ceea ce privește Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115). Astfel, trebuie arătat că, în cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, Curtea era întrebată cu titlu preliminar de Tribunal Supremo (Curtea Supremă) cu privire la problema, distinctă, de a stabili momentul la care o persoană aleasă în Parlament dobândește calitatea de membru al acestei instituții, în vederea stabilirii datei de la care beneficiază de imunitatea prevăzută la articolul 9 al doilea paragraf din Protocolul privind privilegiile și imunitățile, legată de această calitate. În acest cadru, Curtea a statuat că calitatea de membru al Parlamentului era dobândită de la proclamarea oficială a rezultatelor electorale, despre care a arătat că a intervenit la 13 iunie 2019 în ceea ce privește alegerile care au avut loc în Spania la 26 mai 2019. În schimb, aceasta nu a luat poziție cu privire la consecințele care trebuie deduse de Parlament din comunicarea de către autoritățile naționale a listei deputaților aleși și în special cu privire la aspectul dacă această instituție era sau nu era ținută de o astfel de comunicare, care nu făcea obiectul întrebărilor instanței de trimitere.

78 În realitate, departe de a veni în susținerea afirmațiilor recurenților, Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), confirmă, dimpotrivă, analiza Tribunalului, întrucât Curtea a arătat, la punctul 69 din această hotărâre, că Parlamentul nu dispune de nicio competență care să îl abiliteze să repună în discuție legalitatea proclamării oficiale a rezultatelor electorale sau să controleze conformitatea acestora cu dreptul Uniunii, ceea ce, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 64 din prezenta hotărâre, lasă să se înțeleagă că Parlamentul are obligația de a lua act de comunicările oficiale ale rezultatelor care îi sunt adresate de autoritățile naționale, precum, în speță, comunicarea din 17 iunie 2019.

79 Tribunalul nu a încălcat așadar Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), atunci când a apreciat, la punctul 130 din hotărârea atacată, că Parlamentul era obligat să ia act de lista candidaților aleși comunicată oficial de autoritățile naționale, această instituție nefiind competentă să exercite vreun control asupra conținutului listei respective.

80 Pe de altă parte, nu se poate reproșa Tribunalului nici că a încălcat Ordonanța din 20 decembrie 2019, Puigdemont i Casamajó și Comín i Oliveres/Parlamentul [C-646/19 P(R), EU:C:2019:1149], prin care vicepreședinta Curții a statuat, cu titlu interlocutoriu, că nu se poate exclude faptul că procedura electorală națională care ține de competența statelor membre trebuie considerată ca încheindu-se odată cu anunțarea rezultatelor, cu excluderea oricărei formalități ulterioare. În fapt, astfel cum a statuat Tribunalul la punctul 139 din hotărârea atacată, presupunând că Regatul Spaniei și-a depășit competența prin faptul că a instituit obligația de a depune jurământul de respectare a Constituției spaniole prevăzută la articolul 224 alineatul (2) din Legea electorală spaniolă, această împrejurare nu are nicio incidență asupra obligației președintelui Parlamentului de a lua act de rezultatele alegerilor care îi sunt comunicate oficial de autoritățile naționale.

81 În această privință, din hotărârea atacată reiese că Tribunalul nu s-a pronunțat cu privire la aspectele dacă Regatul Spaniei avea competența, în raport cu articolul 223 alineatul (2) TFUE și cu articolul 8 din Actul electoral, să instituie cerința prevăzută la articolul 224 alineatul (2) din Legea electorală spaniolă sau dacă această cerință era contrară dreptului Uniunii. După ce a arătat, la punctul 117 din hotărârea atacată, prin motive care nu sunt afectate de denaturare, că recurenții nu depuseseră jurământul de respectare a Constituției spaniole prevăzut la acest articol 224 alineatul (2), Tribunalul a apreciat, dimpotrivă, la punctul 131 din această hotărâre, fără a săvârși o eroare de drept și fără a afecta hotărârea menționată de omisiunea de a se pronunța, că, la fel cum Parlamentul nu putea repune în discuție legalitatea listei candidaților aleși comunicată oficial de autoritățile spaniole la 17 iunie 2019, el însuși nu avea competența de a soluționa astfel de probleme. Tribunalul a dedus de aici în mod întemeiat, la punctul 135 din aceeași hotărâre, că argumentația recurenților întemeiată pe necompetența autorităților spaniole de a prevedea obligația enunțată la articolul 224 alineatul (2) din Legea electorală spaniolă trebuia înlăturată ca inoperantă.

82 Ținând seama de motivele care precedă, argumentația recurenților îndreptată împotriva motivelor neesențiale reținute de Tribunal la punctele 132-134 din hotărârea atacată, prin care acesta a apreciat că Parlamentul nu dispunea de o competență exclusivă pentru a enunța condițiile și cerințele prealabile intrării în funcție a deputaților, trebuie respinsă ca inoperantă.

83 Împrejurarea că, ulterior scrisorii din 27 iunie 2019, Parlamentul a adoptat actul din 13 ianuarie 2020 prin care recurenții erau autorizați să își desfășoare activitatea fără a proceda la verificarea prealabilă a prerogativelor lor, deducând astfel consecințele pe care credea că trebuie să le confere Hotărârii din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), nu este, în orice caz, de natură să modifice natura juridică a scrisorii din 27 iunie 2019, astfel cum a statuat Tribunalul la punctele 121 și 122 din hotărârea atacată.

84 Mai este necesar să se precizeze că, contrar celor susținute de recurenți, analiza care precedă nu echivalează cu a permite statelor membre să se sustragă de la repartizarea competențelor prevăzută de actul electoral sau să încalce articolul 223 alineatul (2) și articolul 232 TFUE, eventuala nerespectare a acestor dispoziții putând fi contestată în fața instanțelor naționale, dacă este cazul după trimiterea preliminară la Curte sau direct în fața acesteia în temeiul articolului 258 TFUE.

85 În ceea ce privește, în al doilea rând, instrucțiunea din 29 mai 2019, Tribunalul, după ce a descris și a analizat conținutul acesteia, a statuat, la punctele 184 și 185 din hotărârea atacată, că această instrucțiune nu a avut ca efect împiedicarea recurenților de a îndeplini formalitățile prealabile intrării în funcția de deputați pe care îl constituie declararea existenței unei incompatibilități și declararea unor interese financiare și că aceasta nu se afla, așadar, la originea imposibilității lor de a participa la lucrările Parlamentului începând de la deschiderea, la 2 iulie 2019, a primei sesiuni de după alegeri. La punctele 186 și 187 din această hotărâre, Tribunalul a apreciat că instrucțiunea respectivă nu a modificat situația juridică a recurenților și că, în consecință, concluziile lor având ca obiect anularea acesteia din urmă trebuiau înlăturate ca inadmisibile.

86 Pentru a ajunge la această concluzie, Tribunalul a apreciat, la punctele 179-182 din hotărârea atacată, în primul rând, că această instrucțiune, prin care președintele Parlamentului se limita să indice că trebuia să înghețe sau să suspende accesul la „welcome village” și să nu procedeze la acreditarea temporară a deputaților spanioli în așteptarea comunicării rezultatelor definitive de către autoritățile spaniole, era similară cu o măsură de organizare internă și avea un caracter provizoriu, întrucât efectele sale au încetat la data acestei comunicări. În al doilea rând, Tribunalul a arătat că din caracterul său provizoriu rezulta că instrucțiunea din 29 mai 2019 nu aducea atingere posibilității recurenților de a putea beneficia ulterior de o acreditare definitivă. În al treilea rând, Tribunalul a amintit că faptul că recurenții nu apar în comunicarea listei oficiale de rezultate comunicate de autoritățile spaniole se opunea ca aceștia să își poată desfășura activitatea, iar nu lipsa depunerii declarațiilor de interese financiare și a declarațiilor privind inexistența unei incompatibilități, întrucât aceste declarații pot fi depuse, potrivit Regulamentului de procedură, ulterior deschiderii primei sesiuni parlamentare ulterioare alegerilor.

87 Contrar celor susținute de recurenți, din dosarul înaintat Curții nu reiese că Tribunalul ar fi afectat hotărârea atacată prin denaturare sau ar fi deformat faptele întrucât a analizat instrucțiunea din 29 mai 2019 ca un act distinct de scrisoarea din 27 iunie 2019 și întrucât a apreciat că efectele acestei instrucțiuni încetaseră la data comunicării oficiale a rezultatelor de către autoritățile spaniole, 17 iunie 2019. În consecință, argumentul întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare care decurge din denaturările invocate trebuie de asemenea înlăturat.

88 În ceea ce privește eventuala contradicție care ar exista între motivele care figurează la punctul 181 din hotărârea atacată, prin care Tribunalul a statuat că faptul că recurenții nu au efectuat declarațiile lor de interese financiare și de inexistență a unei incompatibilități nu era de natură să îi împiedice să participe la lucrări încă de la deschiderea primei sesiuni a Parlamentului de după alegeri, și cele care figurează la punctul 183 din această hotărâre, prin care Tribunalul a arătat că recurenții nu susțineau că instrucțiunea din 29 mai 2019 i-a împiedicat să depună astfel de declarații, trebuie să se constate că, așa cum reiese din utilizarea termenilor „în plus”, acest punct 183 are un caracter neesențial în raport cu motivele neafectate de erori de drept sau de denaturare care figurează la punctele 179-182 din hotărârea menționată. În consecință, argumentația recurenților îndreptată în mod specific împotriva punctului 183 menționat trebuie înlăturată ca inoperantă.

89 În sfârșit, Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept, la punctele 184-187 din hotărârea atacată, atunci când a dedus din motivele care figurează în special la punctele 179-182 din această hotărâre că instrucțiunea din 29 mai 2019 nu se afla la originea imposibilității recurenților de a participa la lucrările Parlamentului și că aceasta nu a modificat situația lor juridică, astfel încât concluziile în anulare prezentate de recurenți împotriva acestei instrucțiuni trebuiau înlăturate ca inadmisibile.

90 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că primul motiv trebuie să fie respins.

Cu privire la al doilea motiv

– *Argumentația părților*

91 Prin intermediul celui de al doilea motiv, pe care îl invocă cu titlu subsidiar, recurenții reproșează Tribunalului că a reținut o interpretare eronată a repartizării competențelor între autoritățile naționale și Parlament, prevăzută la articolul 12 din Actul electoral. Procedând astfel, ei solicită Curții să revină asupra jurisprudenței rezultate din Hotărârea din 30 aprilie 2009, Italia și Donnici/Parlamentul (C-393/07 și C-9/08, EU:C:2009:275). Aceștia apreciază în special că Parlamentul European era oricum competent, în caz contrar încălcând principiul efectivității, să se pronunțe cu privire la o contestație electorală întemeiată pe articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul de procedură și că Tribunalul a afectat hotărârea atacată cu o eroare de drept atunci când a statuat, fără rezerve, că Actul electoral excludea competența Parlamentului de a se pronunța cu privire la contestațiile întemeiate pe dreptul național, inclusiv atunci când Actul electoral efectuează o trimitere la acest drept. Aceștia adaugă că instanța Uniunii ar trebui să fie în măsură să controleze toate actele care privează un deputat european de drepturile sale.

92 Ca ultim subsidiar, recurenții susțin că articolul 12 din Actul electoral sau orice altă dispoziție din acest act, din Statutul deputaților europeni sau din dreptul Uniunii din care ar rezulta că această instituție este ținută de comunicările efectuate de statele membre în materie electorală, chiar și atunci când își depășesc competența, este contrară dreptului primar și în special articolelor 10 și 14 TUE, precum și articolului 39 alineatul (2) din cartă.

93 Parlamentul și Regatul Spaniei susțin în esență că, ținând seama de răspunsul la primul motiv, nu este necesar ca Curtea să examineze al doilea motiv în măsura în care privește repunerea în discuție a jurisprudenței rezultate din Hotărârea din 30 aprilie 2009, Italia și Donnici/Parlamentul (C-393/07 și C-9/08, EU:C:2009:275).

94 Parlamentul consideră, pe de altă parte, că excepția de nelegalitate invocată de recurenți trebuie respinsă ca inadmisibilă întrucât a fost invocată pentru prima dată în cadrul recursului sau, cu titlu subsidiar, ca fiind, în orice caz, nefondată.

– *Aprecierea Curții*

95 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenții susțin că Tribunalul a interpretat în mod eronat repartizarea competențelor între Uniune și statele membre în materie electorală, mai exact articolul 12 din Actul electoral, aplicând în hotărârea atacată jurisprudența rezultată din Hotărârea din 30 aprilie 2009, Italia și Donnici/Parlamentul (C-393/07 și C-9/08, EU:C:2009:275). Or, din motivele reținute ca răspuns la primul motiv de recurs, în special la punctele 59-67 din prezenta hotărâre, reiese că această argumentație trebuie înlăturată.

96 În ceea ce privește excepția de nelegalitate invocată cu titlu subsidiar de recurenți, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, competența Curții în cadrul unui recurs este limitată la examinarea aprecierii de către Tribunal a motivelor și a argumentelor dezbătute în fața acestuia. A permite unei părți să invoce pentru prima dată în fața Curții un motiv pe care nu l-a invocat în fața Tribunalului ar echivala în fapt cu a-i permite să sesizeze Curtea, a cărei competență în materie de

recurs este limitată, cu un litigiu mai extins decât cel cu care a fost învestit Tribunalul (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 februarie 2024, Euranimi/Comisia, C-95/23 P, EU:C:2024:177, punctul 53 și jurisprudența citată).

97 În speță, pe lângă faptul că excepția de nelegalitate invocată de recurenți în cadrul celui de al doilea motiv nu este însoțită de precizări care să permită aprecierea temeiniciei sale, reiese din dosarul înaintat Curții că această excepție de nelegalitate a fost invocată pentru prima dată în cadrul prezentului recurs. Prin urmare, aceasta trebuie respinsă ca inadmisibilă.

98 Din cele de mai sus rezultă că al doilea motiv trebuie respins în totalitate.

Cu privire la al treilea și la al patrulea motiv

– *Argumentația părților*

99 Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurenții reproșează în esență Tribunalului că a săvârșit o eroare de drept și a motivat insuficient hotărârea atacată atunci când a statuat că refuzul președintelui Parlamentului de a lua o inițiativă de urgență în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură nu constituia un act atacabil în temeiul articolului 263 TFUE. Aceștia apreciază că, în speță, Tribunalul a statuat în mod eronat că un astfel de refuz nu era legat de refuzul de a le recunoaște calitatea de deputat european. Potrivit recurenților, statuând astfel, Tribunalul nu a respectat obligația de asistență a Parlamentului față de membrii săi care ar rezulta din articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul de procedură. Aceștia arată de asemenea că, deși hotărârea atacată trebuie interpretată în sensul că Tribunalul ar fi considerat că refuzul contestat constituie un act inexistent, hotărârea atacată ar fi afectată de o eroare de drept și de denaturare.

100 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, recurenții susțin în esență că Tribunalul a afectat hotărârea atacată prin denaturare întrucât a statuat că aceștia nu au formulat o cerere de apărare a imunității lor în temeiul articolelor 7 și 9 din Regulamentul de procedură. Recurenții apreciază de asemenea că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept și a încălcat jurisprudența rezultată din Hotărârea din 21 octombrie 2008, Marra (C-200/07 și C-201/07, EU:C:2008:579) atunci când a statuat că refuzul de a comunica o astfel de cerere în ședință plenară nu producea efecte juridice atacabile în temeiul articolului 263 TFUE.

101 Parlamentul și Regatul Spaniei susțin în esență că, în cazul în care nu este înlăturat ca inadmisibil, al treilea motiv trebuie respins ca nefondat. Aceștia susțin că al patrulea motiv trebuie, la rândul său, să fie respins ca inoperant sau, în caz contrar, ca fiind de asemenea nefondat.

– *Aprecierea Curții*

102 Al treilea și al patrulea motiv ridică probleme comune referitoare la articularea și la conținutul mecanismelor de apărare a privilegiilor și imunităților prevăzute la articolele 7 și 9 și, respectiv, la articolul 8 din Regulamentul de procedură. Prin urmare, este necesar ca acestea să fie analizate împreună.

103 La punctele 155-158 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că faptul că președintele acestei instituții s-a abținut să ia o inițiativă de urgență în vederea susținerii privilegiilor și imunităților domnilor Puigdemont i Casamajó și Comín i Oliveres în temeiul articolului 8 din Regulamentul

de procedură nu decurgea din eventualul refuz al acestui președinte de a le recunoaște calitatea de deputat european, ci din neexercitarea puterii sale discreționare de a lua sau nu o astfel de inițiativă. Tribunalul a dedus de aici că neexercitarea unei astfel de puteri nu putea face obiectul unei acțiuni în anulare în temeiul articolului 263 TFUE. Pe de altă parte, Tribunalul a precizat, printr-o motivare neesențială, că, presupunând chiar că neadoptarea de către președintele Parlamentului a unei astfel de inițiative rezultă din pretinsul refuz al acestuia din urmă de a le recunoaște calitatea de deputat european, un astfel de refuz ar fi fost în orice caz lipsit de efect obligatoriu față de autoritățile spaniole.

104 La punctele 160-167 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins în continuare ca fiind îndreptată împotriva unui act inexistent argumentația prin care recurenții contestau, în raport cu articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, refuzul președintelui Parlamentului de a comunica comisiei competente cererea lor de apărare a privilegiilor și imunităților lor, pentru motivul că nu prezentaseră o astfel de cerere în temeiul articolelor 7 și 9 din acest regulament.

105 Articolul 7 din Regulamentul de procedură reglementează apărarea privilegiilor și imunităților membrilor Parlamentului. Acesta prevede printre altele la alineatul (1) că, în cazul în care se presupune că a avut loc sau că urmează să aibă loc o încălcare a privilegiilor și imunităților unui deputat sau ale unui fost deputat de către autoritățile unui stat membru, se poate solicita, în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) din acest Regulament de procedură, o decizie a Parlamentului care să determine dacă privilegiile și imunitățile respective au fost încălcate sau riscă să fie încălcate. Modul de redactare a articolului 7 alineatul (5) din acest regulament implică faptul că decizia de a nu admite o astfel de cerere poate face obiectul unei acțiuni în anulare în temeiul articolului 263 TFUE.

106 Articolul 9 alineatele (1) și (2) din Regulamentul de procedură referitor la procedurile privind imunitatea precizează că cererea de apărare a privilegiilor și imunităților menționată la articolul 7 alineatul (1) din acest regulament de procedură poate fi adresată Parlamentului de un deputat sau de un fost deputat ori de un alt deputat căruia i se permite să îl reprezinte pe deputatul sau pe fostul deputat în cauză. Articolul 9 alineatele (3)-(14) din Regulamentul de procedură detaliază procedura aplicabilă unor astfel de cereri, care cuprinde în special o fază de examinare de către comisia competentă a Parlamentului, posibilitatea ca deputatul sau fostul deputat în cauză să fie ascultat și să prezinte orice element de probă pe care îl consideră pertinent, examinarea de către Parlament a propunerii sau a propunerilor de decizie ale comisiei, precum și comunicarea măsurii adoptate deputatului sau fostului deputat și statului membru în cauză.

107 În ceea ce privește articolul 8 din Regulamentul de procedură, acesta reglementează acțiunea de urgență a președintelui Parlamentului pentru susținerea imunității unui deputat. Acest articol prevede că, în cazul în care un deputat este arestat sau privat de libertatea de circulație pe motivul unei presupuse încălcări a privilegiilor și imunităților sale, președintele Parlamentului, după consultarea președintelui și a raportorului comisiei competente, poate lua de urgență inițiativa de a susține privilegiile și imunitățile persoanei în cauză. În cazul în care face uz de această competență, președintele Parlamentului comunică inițiativa sa comisiei respective, care ia cunoștință de aceasta în cursul reuniunii sale următoare și informează Parlamentul cu privire la aceasta.

108 Din dispozițiile menționate rezultă că Regulamentul de procedură prevede două mecanisme distincte de protecție a privilegiilor și imunităților deputaților europeni. Unul, prevăzut la articolele 7 și 9 din Regulamentul de procedură, este inițiat pe baza unei cereri adresate

președintelui Parlamentului și tratat potrivit modalităților procedurale prevăzute la acest articol 9, destinate în special să garanteze drepturile deputatului sau ale fostului deputat în cauză. Aceasta dă naștere unei decizii a Parlamentului, cu privire la care articolul 7 alineatul (5) din regulamentul menționat prevede că poate face obiectul unei acțiuni în anulare în temeiul articolului 263 TFUE. Cealaltă, prevăzută la articolul 8 din acest regulament de procedură, ține în schimb de inițiativa individuală a președintelui Parlamentului, care decide singur, și nu este încadrată de niciun formalism procedural, acesta din urmă fiind obligat numai să informeze ulterior comisia competentă a Parlamentului și instituția propriu-zisă cu privire la aceasta.

109 Astfel, contrar articolelor 7 și 9 din Regulamentul de procedură, articolul 8 din acest regulament conferă președintelui Parlamentului competența proprie de a lua de urgență o inițiativă în vederea susținerii privilegiilor și imunităților unui deputat atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la acest articol 8. Reiese de asemenea din economia articolului 8 menționat, interpretat în lumina restului dispozițiilor Regulamentului de procedură, că președintele Parlamentului nu este obligat să ia o astfel de inițiativă, ci dispune, în această privință, de o largă putere de apreciere, care exclude dreptul deputaților de a-i solicita să adopte o poziție într-un anumit sens (a se vedea prin analogie Hotărârea din 9 decembrie 2014, Schönberger/Parlamentul, C-261/13 P, EU:C:2014:2423, punctul 24).

110 Rezultă că, astfel cum a statuat Tribunalul la punctele 155-157 din hotărârea atacată, în mod suficient motivat și fără a săvârși o eroare de drept în raport cu articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, lipsa punerii în aplicare de către președintele Parlamentului European a posibilității care îi este conferită de articolul 8 din acest regulament, care nu decurge din pretinsul refuz al acestuia din urmă de a le recunoaște calitatea de deputat european, ci din exercitarea de către acesta a largii puteri de apreciere de care dispune nu constituie un act atacabil în sensul articolului 263 TFUE.

111 În ceea ce privește argumentația dezvoltată de recurenți împotriva motivelor reținute cu titlu suplimentar de Tribunal la punctul 158 din hotărârea atacată, aceasta trebuie înlăturată ca inoperantă.

112 Pe de altă parte, din dosar reiese că Tribunalul nu a afectat hotărârea atacată prin denaturare întrucât a statuat, la punctele 163 și 164 din aceasta, că cererea recurenților având ca obiect apărarea privilegiilor și imunităților lor era întemeiată pe articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, iar nu pe articolele 7 și 9 din acesta din urmă, pe care nu le menționa.

113 De asemenea, Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctele 165 și 166 din aceasta, că contestarea de către recurenți a pretinsului refuz al președintelui Parlamentului de a comunica cererea lor comisiei competente a acestei instituții era îndreptată împotriva unui act inexistent din punct de vedere material, în lipsa unei cereri prezentate în temeiul articolelor 7 și 9 din Regulamentul de procedură. O astfel de comunicare prealabilă pentru examinarea de către comisia competentă privește în fapt numai cererile de apărare a privilegiilor și imunităților introduse în temeiul articolelor 7 și 9 din Regulamentul de procedură, care instituie, astfel cum s-a statuat la punctele 107 și 108 din prezenta hotărâre, un mecanism distinct de cel prevăzut la articolul 8 din acest regulament de procedură.

114 Mai trebuie precizat că argumentul întemeiat pe faptul că, statuând astfel, Tribunalul nu ar fi respectat Hotărârea din 21 octombrie 2008, Marra (C-200/07 și C-201/07, EU:C:2008:579), nu poate fi admis din moment ce această hotărâre privește problema, distinctă, a consecințelor care trebuie deduse, de o instanță națională sesizată cu o acțiune împotriva unui deputat european,

din existența unei cereri de apărare a privilegiilor și imunităților prezentate Parlamentului de persoana interesată. În orice caz, nu se pot trage concluzii în ceea ce privește natura neadoptării unei inițiative de urgență precum cea prevăzută la articolul 8 din Regulamentul de procedură.

115 Rezultă din tot ceea ce precedă că al treilea și al patrulea motiv de recurs trebuie respinse și, prin urmare, că recursul trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

116 În temeiul articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

117 Conform articolului 138 alineatul (1) din acest regulament de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

118 Întrucât Parlamentul a solicitat obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată, iar aceștia au căzut în pretenții, se impune obligarea lor la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Parlament, inclusiv a celor aferente procedurii de măsuri provizorii în cauza C-600/22 P-R.

119 Conform articolului 184 alineatul (4) din Regulamentul de procedură, Curtea poate decide ca, atunci când nu a formulat el însuși recursul, un intervenient în primă instanță care a participat la faza scrisă sau orală a procedurii de recurs să suporte propriile cheltuieli de judecată. În speță, este necesar să se decidă că Regatul Spaniei, intervenient în primă instanță care a participat la faza scrisă a procedurii în cadrul recursului, să suporte propriile cheltuieli de judecată, inclusiv cele aferente procedurii de măsuri provizorii în cauza C-600/22 P-R.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară și hotărăște:

1) **Respinge recursul.**

2) **Domnii Carles Puigdemont i Casamajó și Antoni Comín i Oliveres suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Parlamentul European.**

3) **Regatul Spaniei suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături